

2. PRVNÍ NOC V MUZEU

Hodiny na věži ukazovaly osm hodin večer, když Pacourek poprvé vešel do budovy libereckého muzea jako jeho nový noční hlídač. Na vrátnici seděl denní vrátný pan Ostříž, který už byl o novém kolegovi informován. „Á, tak Vás u nás pěkně vítám, pane Pacourku. Všechno už o Vás vím, jak jste zatočil s tou myší bandou. Tady máte služební čepici, baterku a píšťalu a rovnou Vás tu proškolím, ať se v té naší instituci co nejdříve vyznáte.“ Na rozdíl od policejní ta muzejní čepice, zvaná brigádýrka, s nápisem „MUSEUM“ Pacourkovi sedla jak ulitá. „Projdeme si nejdřív výstavní expozice, zbytek necháme na později,“ rozhodl Ostříž, který chtěl v mládí dělat učitele a teď se mu naskytla dobrá příležitost splnit si dávný sen. „Tady máte baterku a píšťalu pro případ, že byste potřeboval přivolat pomoc. Služební zbraně tady nevedeme, stejně nemáte zbrojní pas, ale jestli Vás to uklidní, v expozici máme několik funkčních historických zbraní - palných, bodných i sečných, ale ještě jsem je nepoužil,“ suše vtipkoval Ostříž.

Pacourkovi bylo trapné, že muzeum, ač rodem Liberečan, vůbec nezná. Báł se to Ostřížovi přiznat, tak raději mlčel a díval se zvědavě kolem sebe. Ostříž ve tmě skákal rozsvícenou baterkou z exponátu na exponát a dával začátečníkovi najevo, jak se tu dobře vyzná. Pacourkovi z toho všeho šla hlava kolem a po dvou hodinách už jen Ostřížovi přikyvoval, aniž by vnímal, co mu říká.

Procházeli zrovna oddělením barokního umění, když najednou Pacourek vykřikl bolestí. Ostřížovi leknutím vypadla baterka z ruky. „Pane Pacourku, důrazně Vás upozorňuji, že se v muzeu za žádných okolností nehlučí, a jestli se ta baterka rozbila, strhnu vám to z platu. Proč tu bezdůvodně řvete, když Vám zrovna vysvětluji, že slovo baroko pochází z portugalského barocco, což označuje perlu nepravidelného tvaru?“ „Omlouvám, se, pane Ostříž, ale něco mě tu kouslo,“ vysvětlil kocour a hladil si opuchlou špičku ocásku. Ostříž ostřížím zrakem prohledal místnost, ale nikoho nenašel, jen u barokní měděné konvice leželo pár Pacourkových chlupů. „Asi se Vám něco zdálo, kdyby se to opakovalo, dojděte si k doktorovi kvůli nervům, protože duševní vyrovnanost jest předností všech muzejních zaměstnanců,“ poučil ho Ostříž a pokračoval: „Je hodina před půlnocí, já už musím domů, tady máte klíče od muzea a opakuji - žádné bezdůvodné řvaní. Kdyby něco, máte píšťalu.“ Pacourek za Ostřížem zamkl hlavní dveře a zůstal v muzeu úplně sám. Teď si konečně začal pořádně a v klidu prohlížet všechna zákoutí s mohutnými klenbami, sloupy a zábradlím se sochařskou výzdobou. Zrovna když podruhé procházel oddělením barokního umění, na věži muzea tloukla půlnoc.

„Promiň, kocoure,“ ozvalo se z kouta místnosti. Pacourek honem rozsvítil baterku a hledal, kdo to mluví. Nikde nikdo, jen v koutě stála stará měděná konvice. „Já si k tomu doktorovi asi budu muset opravdu zajít,“ povzdychl si Pacourek. Přistoupil ze zvědavosti blíž ke konvici a začal si ji zblízka prohlížet. V tom ho zničehonic konvice klofla do nosu, až Pacourek znovu vykřikl bolestí. „Ty seš teda

natvrdej kocour. To tady mám začít zpívat árie, aby ti to secvaklo?“, rozčilovala se prostořeká konvice tak, až jí víčko mlátilo o okraj hrdla.

Nutno podotknout, že konvice strávila část svého mládí v jednom zájezdním hostinci v Tyrolích a neblaze ji to poznamenalo na jejích mravech. Pacourek se s otevřenou pusou posadil na bobek naproti konvici a nebyl ze sebe schopný vydat ani hlásku. „Tak dočkám se od tebe nějakýho projevu života, kocoure, nebo si leknutím zcepeněl? Takovejch zcepenělejš potvor tady máme plnej barák. Já si chci povídat s někým normálním, aby mi řekl, co se tam venku děje, jaké je počasí, jaké konvice se teď prodávají ...“ „Varné konvice,“ odpověděl zmatený Pacourek, který se pořád ještě nevzpamatoval. „Jak varné? Já znám vadné a bezvadné, valné a nevalné, ale varné a nevarné neznám,“ vztekala se konvice. „To jako že je zapneš do električky a ony ti samy uvaří vodu,“ vysvětlil Pacourek. „Co to je električka?“ zeptala se konvice. Pacourek se už trochu vzpamatoval a začal chápat, o co tady jde. „Hele, konvice, kolik je ti let a jak se vlastně jmenuješ?“ „Kdyby ses pořádně díval, natvrdej kocoure, tak tady vedle mě je popiska, která říká ‚Konvice, tepaná měď, Itálie, polovina 17. století. Dar Heinricha Liebiega.‘ Kamarádi a nenatvrdlí kocouři mě můžou oslovovat Vlašáku, to jako že pocházím z Itálie, postaru se jí říkalo Vlachy,“ odsekla. Pacourek počítal na prstech a povídá: „Tak to ti je přes 350 let. Tý jo, včera jsem tu vyslyšel padesát let staré myši, ale ty jsi ještě sedmkrát starší,“ divil se Pacourek, který zdvořile přešel konvicové rýpance na svou osobu. „Jo chlapče, stará láska nerezaví,“ odpověděla konvice, kor když je měděná. Já kdybych začala vzpomínat na všechno, co jsem zažila, a vzala bych to pěkně od počátku, než mě jako surovinu vydolovaly v horních Uhrách, než z plechu vyfukal jeden šikula taliánskej tohle moje krásný štíhlý tělo, kolikrát mě prodali, koupili, ukradli a zase našli, tak by to vydalo na román. Jenže si nemám s kým povídat, proto jsem tě kousla do vocasu, protože se mi zdálo, že tě odněkud znám. Navíc starej Ostříž je hrozně užvaněnej a už mě nebavilo ho poslouchat. Jak se jmenuješ ty, kocoure?“

„Gustav Pacourek,“ odpověděl kocour. „No to mi urví víko, jestli se mejlím. Ty si mi byl hned povědomej, ale nemohla jsem si vzpomenout, protože to je strašně dávno, co jsem tě viděla,“ křičela konvice nadšením. „Vlašáku,“ dovolil si jí Pacourek skočit do řeči důvěrným oslovením, „já se ti ale musím k něčemu přiznat. Já nikdy v libereckém muzeu nebyl, takže si mě tady nemohla potkat, teprve včera, když jsem tady vyšetřoval poškozený starožitný dort.“, vysvětloval Pacourek. „Hmm, škoda, ale s těma zlodějskejma potvorama si pěkně zatočil, už nám tady dlouho pily krev a kazily pověst muzea, včera jsme si tu o tom všichni povídaly celou noc.“ řekl uznale Vlašák. „Kdo všichni?“ otázal se ještě pořád udivený Pacourek. „No všichni, co tu bydlíme,“ odpověděla konvice. „A kolik vás tu je?“ zeptal se Pacourek. „No to je dneska šlendrián, vztekala se zase konvice, „von jde dělat hlídače do muzea a neví, kolik toho tady hlídá. Tobě by ukradli i tu čepici na hlavě a nic bys nevěděl.“ „Učený kocour z nebe nespádl, jsem tady teprve první noc,“ bránil se Pacourek. „No dobře, kocoure, ale koukej si doplnit základní muzejní vzdělání. Je

nás tady přes půl miliónu.“ „Kolik?“ užasl nevěřicně Pacourek. „Slyšíš dobře, jestli to chceš postaru, tak je to čtyřicetjednatisícšestsetšedesát tuctů, čtrnáctčtyřicet veletuctů, osmtisictristatřicettři kop nebo stotřicetdevět velekop,“ předváděla se konvice ve znalosti historických měrných jednotek. A to všichni umíte mluvit?“ vydechl nevěřicně Pacourek. „Jo všichni, ale většina z nás je za posledních pár let otrávená jak malajskéj šíp, takže se nebavíme ani mezi sebou, natož s někým cizím,“ povzdechla si konvice. „Hele, Vlašáku, dokážeš si představit ten poprask, kdyby najednou těch půl milionu věcí začalo mluvit, jako ty?“ zeptal se zvědavě Pacourek. „To těžko, kocoure,“ odsekla uraženě konvice, „tak zaprvé, nejsme žádný věci, ale zcela jedinečné originální a neopakovatelné osobnosti. A za druhé, já a můj kámoši si povídáme jen s tím, s kým si chceme povídat my. Když nechceme, tak budeš hluchej jak tetřev. I kdyby ses na uši stavěl, neuslyšíš od nás ani hlásku,“ vychrlila ze sebe konvice na jeden nádech. Užaslý Pacourek si sedl ke konvici, která se po chvílce uklidnila a byla ráda, že konečně může někomu důvěrně vyprávět něco z příběhů, kterých byla za těch 350 let opravdu plná.

Ráno našel spícího Pacourka muzejní zřízenec Bobr, jak sedí opřený o konvici a spokojeně přede. „Hele mladej, vstávat, ať nemáš malér, chrápat v práci hned první den, to je moc i na mě,“ dloubnul Bobr do Pacourka, který se protáhl a chvílku přemýšlel, jestli se mu to všechno v noci jenom nezdálo. Boule na nose a bolavý konec ocásku ho rychle vyvedly z pochybností. „Dobré ráno, Vlašáku,“ pozdravil konvici. „Pššt,“ zasyčela konvice, „nebuď mě, přes den musíme všichni spát, ale o půlnoci zase přijď,“ zívla konvice, klapla víkem a usnula.